

Drága Testvéreim!

Azért jöttünk össze, mert állításotok szerint én hitehagyott vagyok, és nektek mint véneknek kötelességetek tisztántartani a nyáját. Amit most úgy tűnik beszennyezett valaki, látszólag. Most csak el szeretném mondani álláspontomat. Hogy döntetek sorsom felől, kötelességetek meghallgatni, és még azért is mert mint testvéreteknek tartotok ennyivel. Kérdéseket ha fogok feltenni dióhéjban csak, nem azért, hogy választ kapjak, céloom az hogy elgondolkoztasson titeket.

Akár tetszik, akár nem, szembekerül mindegyikünk erkölcsi erőpróbákkal. Ez az élet egyik olyan keserédes alkotórésze, mely elől nem menekülhetünk el. Képes rá, hogy gazdagabbá vagy szegényebbé tegyen bennünket. Minden azon múlik, hogyan reagálunk erre az erőpróbára. Nekünk kell döntenünk és a döntés ritkán könnyű. Néha úgy tűnik nekem, a mély meggyőződésű emberekből egyre kevesebb van. Legtöbbünk viszonylag könnyűnek találja, hogy lelkiismeretével összhangban cselekedjen mindaddig, amíg a szóban forgó kérdések apró jelentőségűek. Minél fontosabb kérdésekről van viszont szó, minél nagyobb az ár, annál nehezebbé válik megoldani a lelkiismereti kérdéseket, erkölcsileg ítéletet hozni, és elfogadni a döntés következményeit. Amikor az ár nagyon nagy, vízválasztó előtt találhatjuk magunkat, s valódi válsággal kerülünk szembe. A legkönnyebb választási lehetőség és a legtöbb ember, igen még itt a gyülekezetben is, a lelkiismeretét az önelégedettség egyfajta burkával veszi körül, és csak passzívan "elvan", belső érzéseit elzárja mindentől, ami zavaró hatással lehetne rá. Ha fontos kérdések merülnek fel, akkor állásfoglalás helyett tulajdonképpen így gondolkodik: "Csak csendben meghúzódok; lehet, hogy másokra hatással lesznek, ezek (talán meg is sérülnek), én viszont nem." Egyesek talán az egész életüket ilyen, erkölcsileg meghúzódó, passzív helyzetben élik. De, amikor minden elhangzott és véget ért, és amikor számat kell adni róla Valakinek, az aki el tudja mondani magáról, "legalább volt valami, amiért kiálltam", az biztosan nagyobb meglepődöttséget tapasztal annál, aki szinte soha sem állt ki semmiért. Persze hogy, az érintett személyeknek vagy az én életem nagyon kis mértékben tartalmaz csak hasonló izgalmakat, mint pl. Tyndale vagy Szervét Mihály stb. De küzdelmem hasonló és az én problémám most, nekem a magam módján, nem kevésbé nehéz.

Ugyanazzal a kérdéssel kerülök szembe, mint Péter meg a későbbi századokban élt keresztények: *a vívódással*, (Csel 4:20) hogy az ember ragaszkodjon saját lelkiismeretéhez a vallásos hatalomtól jövő nyomás ellenére. Az a szabadság forog kockán, hogy szabad-e szellemi igazságot keresnünk mentesen az önkényes korlátozásoktól, valamint az a jog, hogy személyes kapcsolatot élvezzünk Istennel és a Fiával, szabadon attól, hogy valamely emberi szervezet megpróbáljon papként alattomban közénk állni.

Ez érzelmi kötélhúzás, több út keresztezi egymást és emiatt nem könnyű meghozni a döntést. Egyrésztől úgy érzem, el kell utasítani az emberi hatalmat, mely közénk és Teremtőnk közé áll, el kell utasítani a vallásos dogmatizmust, törvényeskedést és legfőképpen tekintélyelvűséget, ragaszkodni ahhoz a tanításhoz, hogy "minden férfinak feje" Krisztus Jézus, nem pedig valamely emberek alkotta vallási testület. Másrésztől azzal a kockázattal kerülök szembe, hogy elveszítem minden barátomat, ártalmas hatásokat tapasztalok a családi kapcsolataimban. Tudom, mit jelent ez nekem. Már akkor is tudtam, amikor először levontam a bibliából a következtetéseimet. Tudtam hogy mindenféle más bűnnél súlyosabban fognak megítélni. Súlyosabban, mint egy bálványimádót pl., De súlyosabban annál is mint aki miatt emberek lettek földönfutók v. öngyilkosok, mert a társasház nem készült el. Tudom azt is, hogy gyakorlatilag nincs lehetőségem a megbánásra sem, elöttetek, mert ez más jellegű „bűn” mint azok. Elszakadok szüleimtől, testvéreimtől, fizikailag, szellemileg. Többé nem örülhetek szabadon együttlétnék régi barátaimmal, akiket a gyülekezetben ismertem meg, akiket szeretek; az ilyen együttlét ugyanilyen hivatalos közbelépés veszélyébe sodorná ezeket a barátokat. Felmerül hogy tulajdonképpen ezek barátok voltak-e? Akiknek a barátsága attól függ, hogy lojális vagyok egy emberi szervezethez. Elmondhatom, hogy 99 %-ban minden barátom azok közül került ki, aki ugyanazon a hiten volt, mint én is. Látni kell, hogy amiért eddig küzdöttem, percek alatt válik semmivé. Mindez a hirtelen hivatalos vallási közbelépés miatt. Talán bármely veszteséget, a fizikai bántalmazást és sértést is könnyebb lehet elviselni ennél.

Mi indíthat valakit arra, hogy megkockáztasson ilyen veszteséget? Hány ember tenné ezt meg ma? Természetesen vannak (mint ahogy mindig is voltak) olyan emberek, akik ezek bármelyikét vagy akár mindet feláldoznák a makacs büszkeség, az anyagi nyereség, hatalom, presztízs, kiemelkedő tisztségek vagy egyszerűen a testi gyönyörök iránti vágy kedvéért. De ha szó sincs ilyen célokról, ha

világosan felismertem, pont az említett céloknak az ellenkezőjére számíthatok: mi indíthat ilyenkor? De mit mondjak többiekéről, azokról, akik úgy érezték, kötelességük részt venni ezekben a kiközösítésekben vagy támogatni őket? Nem kétséges, hogy e személyek közül sokan őszinték, vagy hogy keservesen érezték vagy érzik még mindig magukat annak végrehajtása miatt, amit szükséges vallásos kötelességnek tartanak. Milyen meggyőződés és érvek indították őket?

Még mindig visszavonhatnák mindent, bár ennek az őszintesége kétséges lenne. Meg mit érnék vele? Nem tudok hazugságban élni, nem tudom eltitkolni amit tudok (Jer 20:9, Csel 4:20). Arról nem is beszélve, hogy ezt a lelkiismeretem sem engedné meg, hogy hazugságban éljem le az életem. Hiszen ismerhetek, ami a szívemen, az a számon. Hibáim, bűneim vannak még, mentségem nincs más semmi csak az őszinteség. És ahogyan már soroltam, hogy milyen árral jár mindez, azt hiszitek hogy mindezek tudatában nem tehettem volna meg hogy egy szót se szólok, vagy az első percben letagadok mindent, és helyeslek? Vagy hogy szüleimnek se beszélek semmit? Egy ember se jött volna rá soha kételyeimre. De mint mondtam nem beszélhetek mást mint amit megtanultam a Bibliából. Mert ha nem így tenném akkor az embereknek ahhoz az egyre szaporodó csoportjához tartoznék, ahogy az előbb is említettem, „passzívan elvan”. De akkor mit mondhatok majd, ha számot kell adnom? Lenne-e ebben az esetben értelme, célja az életemnek?

Ezért, ahogy látom, érdekes, hogy a személyes lelkiismeretet korlátozó legerőszakosabb lépések némelyike olyan vallási csoportoktól jön, mely arról híres, hogy mennyire védelmezi a lelkiismereti szabadságot és erre rendkívül büszke. Vagyis ők tanúsítanak a legkisebb mértékű toleranciát. Eddig mintegy ötven ügyet vittek az USA Legfelsőbb Bírósága elé azért, hogy megvédjék lelkiismereti szabadságukat, beleértve azt a jogukat is, hogy üzenetüket elvigyék a más hitet valló emberekhez még akkor is, ha jelentős ellenségeskedéssel kerültek szembe. Erről írnak a kiadványaink is sokat.

Ebben egy paradoxon rejlik. Élénk prédikáló tevékenységük ellenére az emberek többsége tulajdonképpen keveset tud JT-ről azon kívül, hogy milyen álláspontjuk néhány lelkiismereti kérdésben. Hallották hogy a vért nem fogadják el, v. hogy nem hajlandók részt venni semmilyen politikai tevékenységben vagy betölteni ilyen tisztséget. Más országokban kegyetlen üldözést, letartóztatásokat, bebörtönzéseket, csőcseléktámadásokat, bántalmazásokat és irodalmukra meg prédikálásukra vonatkozó hivatalos betiltást tapasztaltak.

Hogyan lehetséges akkor, hogy ma bármely személyre a tagjaik közül, aki hangot ad valamely személyes, a szervezet tanításaitól kicsit eltérő nézetnek, szinte biztosan bírói tárgyalás vár, és nagy eséllyel kiközösítésre számíthat, hacsak vissza nem húzódik (de utána is figyelik). Ezeknek a tárgyalásoknak a lefolytatói mit gondolnak a nyilvánvalóan ellentmondó álláspontokkal kapcsolatban? Ezzel párhuzamosan felmerül az a kérdés, vajon a súlyos üldözés és fizikai bántalmazás elviselése az ellenfelek részéről szükségszerűen azt bizonyítja-e *önmagában véve is*, hogy a személy abban hisz, hogy életbevágóan fontos hűségese maradni a lelkiismerethez, vagy pedig lehetséges-e az, hogy ez egyszerűen annak eredménye, hogy a személy ragaszkodni akar egy szervezet tanításaihoz és irányadó mértékeihez, melyeknek megszegése köztudottan súlyos fegyelmező lépéseket eredményez.

Mi ez? Kettős mérték, amit utál az Úr. Erre válaszként: Péld 20:23, Mt 7:2, 23:2,3

Lehet mondani, hogy a kérdés nem annyira egyszerű, és hogy szerepet játszanak más lényeges kérdések is. Mit mondjunk a vallási egység és rendezettség szükségéről? Mi a helyzet azzal, hogy szükség van védelemre azokkal szemben, akik hamis, megosztást eredményező és fondorlatos tanításokat terjesztenek? (Mi a helyzet a hatalom iránti illő tisztelettel?)

Elismerem, ezeknek a tényezőknek a figyelmen kívül hagyása szélsőséges szemléletmódról tanúskodna. Tudjuk, hogy a helytelenül használt szabadság felelőtlenységhez, rendezetlenséghez vezethet, a vége pedig zavar, sőt anarchia lehet. A türelem és a tolerancia szintén lehet, hogy nem más, mint a döntésképtelenségre, a cselekvés elodázására és az irányadó mértékek lejjebb vitelére felhozott kifogás. Még a szeretet is lehet, hogy csak érzélgősséggé, félrevezetett érzelmmé válik, mely nem teszi meg a szükséges lépéseket, s ez súlyos következményekhez vezet. Mindez igaz, és ez az, amire azok összpontosítanak, akik korlátokat szeretnének állítani a személyes lelkiismeretnek a vallásos hatalom által.

Mi van akkor, ha a szellemi "vezetés" az elme uralom alá hajtásává, sőt szellemi önkényuralommá

válik? Mi történik akkor, ha az egység és rend kívánatos tulajdonságát felváltja a szervezetszerű egyformaság és a törvénykező szabályalkotás követelése? Mi a következménye annak, ha a hatalom iránti illő tiszteletet átforgalmazzuk szolgálkészséggé, *kérdés nélküli alávetettséggé*, és emiatt *a személyek lemondanak az Isten előtti személyes felelősségükről, hogy a saját lelkiismeretük alapján hozzanak döntéseket?*

Mit tettem az utóbbi fél évben? Mi a bűnöm? Leültem Bibliát tanulmányozni, mert lelkiismeret-furdalásom volt, ugyanis sosem tudtam megfelelni a társulat által előírt mértékű személyes tanulmányozásnak (ezért megfogadtam már sokszor, hogy aszerint fogok élni, amire buzdítanak, de csak most sikerült. Másrészt tudtam hogy rám fér a dolgokban való nagyobb elmélyedés (Csel 17:11). Még így sem tudtam megfelelni az Őrtony irányelveinek, hogy napi átlag 5 órát tanulmányoztam a bibliát, mert így meg nem maradt időm prédikálásra. Vagy a kiadványolvasásra. És senkinek sem, aki pl. 8 órás munkahelyen dolgozik. Ez már önmagában felvet egy kérdést. (Máté 23:4) De így kellett lennie, hiszen „te aki mást tanítasz, vajon magadat nem tanítod-é?” Tisztában vagyok azzal, hogy az átlag Tanú ilyen sokat sose végez, mert minek is tenné? Hiszen készen kap minden irodalmat, amit mivel 2 hetente megkap, valamint a sok könyv stb. Iefoglalja annyira a szabad idejét, hogy a Bibliára már alig marad idő. Ennek sürgősen az ellenkezőjére kellene fordulnia! Na de visszatérve a tanulmányozásom sok megválaszolatlan kérdéshez vezetett, többségükre azóta sem kaptam választ. De még fogok. (Jak 1:5, Péld 2:6) Nem terjesztettem semmiféle nézetet, mindössze a családomban kérdezgettem, majd a vádlóimat is. Igazán tőlük sem kaptam választ. De a megértéshez szükségem van valakire, habár ez a valaki nem nélkülözhetetlen (csak az a Valaki ott fenn nélkülözhetetlen). Hiszen ha így lenne, akkor minek íratta Isten a Bibliát? Biztos, hogy minden embernek íratta, nemcsak a beavatott pár embernek, aki majd továbbítja a többiek felé. Akkor hol lesz a személyes kapcsolat Övele? Azért íratta volna, hogy senki se értse meg, csak úgy ha van néhány férfi aki elmondja nekik mit kell hinnük? Isten szava figyelemreméltóan egyszerű, pl. Máté 22:39,40. Nem kell allegorizálni a próféciákat, és időszámítási rendszereket fölállítani belőle. Isten Szavát egyénenként kell mindenkinek megérteni, mert csak így lesz belőle tulajdonképpen hite. Az igazi keresztény gyülekezet ezt szorgalmazza is, és készlet arra, hogy egyénileg is vizsgáljuk a bibliát. Erre Jehova is kér, tehát egyáltalán nem nélkülözhetetlenek az emberi tanítók (Zsid 8:11) Ha ők mondanák meg, mit kell hinnünk, ez teljesen érthetetlen, értéktelen lenne a többiek szempontjából, sőt nem is hit valójában. Csak elfogadja valaki másnak a véleményét, még akkor is ha meg sem győződött róla és nem is tudja mi az. És ha már a közlési csatorna elmondja, minek olvasni a Bibliát? Hiszen az Őrtony leír mindent, nem? Mi a szerepe az Őrtonynak? Ez alatt nem azt értem, hogy engem nem taníthat senki. Hiszen erre szükségem van, mivel fiatal éveimben vagyok és mások már nagyobb tapasztalattal rendelkeznek mint én. Pál is felhívja a figyelmet az egybegyűlések fontosságára, ahol fel lehetett buzdulni „szeretetre és jó cselekedetekre”. Ő maga írta hogy: „felbuzduljon hitünk egymás által, enyém a tiétek által, tiétek meg a enyém által”. De nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítani a kiadványoknak. A kiadványok szerepe: tarkító és kellemes kiegészítők, de mindenképpen csak másodlagos eszközök mintsem legyenek kész és megmásíthatatlan tanulmányozási anyagok. A Biblia kutatásához az igazi - és lehetőleg az egyetlen - segítő Jehova Szent Szellem kell legyen, és ez vezessen minket a megismerésben oda, ahova maga Jehova akarja, nem pedig ahova az ember szeretné. Nagy bűn egy emberi írást isteni szintre emelni, ahogy egyik vádlóm megtette. Hiszen az Őrtony kiadványok nem ihletettek, és valljuk be, meggondolatlan, hibás cselekedet volt ez részéről (Jak 1:17a, Dán 12:9). Biztos vagyok benne hogy a vezető testületi tagok v. a JT-inek 70 %-a nem értene egyet vele. Hacsaknem már annyira fontosnak tartja magát, mintha kizárólag bizonyos emberek által juthatnánk el a biblia ismeretére.

Tulajdonképpen mi is a bűnöm? Az hogy bibliát kezdtem olvasni, mégpedig a Társulat irodalmi NÉLKÜL. Hiszem azt, hogy ha az igazságban járok, akkor semmi kétely nem merül fel, vagy azt is könnyedén tisztázni lehet. Hiszen az igazságot akárhonnán közelítjük, megtámadhatatlan, kikezdehetetlen. (1 Ján 1:21) Habár vádlóim azt állították rólam, hogy ha alázatos szívű lennék, akkor nem hátulról, meg oldalról, negatívumokat kiemelve közelítenék, és helyes szívállapot esetén a pozitívumokat mérlegelném. Persze ismétlem, az igazságnak nincs negatívuma, sehonnán nézve sem. Se a tanításokban, se erkölcsi se semmilyen mértékben. És egyszerűen nem lehet igaz az a kijelentés, hogy Jehova megengedi, hogy hamis tanításokat tanítsanak, hogy aztán kivilágosodjon, ezáltal is rostálva népét (A megtett változásokat, és amilyen változásokat hoz majd a jövő, még bizonyosabban fogják hirdetni, nem mint a hiba kiigazítását, hanem mint az előrehaladó megértés eredményét, és az elmúlt tantételeket és elrendezéseket melyeket ezek által eltörölnék, úgy írják majd le, mint 'Isten akaratát arra az időre' – Ez egyszerűen hamisság) (1 Ján 1:21b). Miért állítom ezt? Mert az apostoli időkben (amikor már az Őrtony Társulat szerint már működött a Vezető Testület), leírt

igazságok 2000 év múltán is megállják helyüket, miközben az „Újkori” vezető testület által publikált „igazságok” jó ha 50 évig megállták a helyüket. A világosság a teljes délig halad? Például a Russeli tanítások 70 %-ban már nem érvényesek, főleg azok amelyek más egyházaktól különböztették JT-it. Így kellene ennek lennie az igazság esetében? (Vö. Jak 1:17, Zsid 13:8) Például Russel hitte, hogy a Róma 13-ben szereplő felső hatalmak a világi kormányzatokra vonatkoznak, aztán át lett értelmezve hogy Jézus és Jehova, majd vissza a 60-as években. De lehetne említeni a juhok és kecskék példázatát, vagyis hogy a szétválasztó munka mikor történik meg. Pedig épeszű ember ha elolvassa őket a bibliában, CSAK EGYSZER, rá fog jönni a helyes értelmére, minden kiadvány nélkül. A megértésünk tehát akkor is világosodik, ha visszafelé megyünk? Akkor a cél mögé jutunk nem? Ilyen dolgokra csak akkor jön rá az ember ha megnéz egykét régi őrtonyot v. a Hirdetők könyvet. A fő tanítások pl. Jézus váltságáldozata, reménységünk, stb. amelyeket természetesen nem kellett változtatni, és ezekkel kapcsolatban soha nem is merült fel bennem kétely. Ezeket egyébként a legtöbb keresztény egyház tanítja. Mert az rendben van, hogy nem értünk bizonyos dolgokat még. (Sok mindent mondanék de el nem hordozhatjátok). Jézus igaz hogy nem mondott el mindent. Hanem ígérte, hogy majd megtudjuk (Ján 14:16-18, 26, 15:26). De amit elmondott, az már örök érvényű maradt (Zsid 13:8). Tehát amit már értünk, annak értelmezését biztos hogy nem kell megváltoztatni. Nekünk mely SAJÁT tanításunk fogja kiállni az idő próbáját és meddig? Nagyon világosan látszik, hogy az egyik fő tanítás amelyből a legtöbb levezethető, 1914. Sajnos, elsöprő bibliai bizonyítékok vannak ellene, amelyet nem kívánok felsorolni, de kérésre ezt megtehetem e tárgyalás után. Az idő egyre jobban bizonyítja, hogy foggal körömmel védett tanítás nem tartható fenn. Ennek első jele az, hogy a nemzedék tanítelt muszáj volt megváltoztatni, hiszen a korábbi módon már nevetséges volt. Mert, minden elmúló évvel nagyobb erőfeszítésbe kerül az 1914-es tanítás és az vele kapcsolatos istenileg kijelölt teljhatalom. Amint a bizonyítékok mutatják, az 1914-ben élő "nemzedékről" szóló tanítás hihetőségét egyszerűen túl nehézé vált fenntartani, így hát "kiigazítást" végeztek. A juhok-kecskék tanítelt változása visszahat mindegyik próféciára amelyről Jézus beszélt az utolsó napok jeleként.

Kérdéseket teszek fel:

- Jézus első eljövetele kiszámítható mert meg lett jövendölve. A második időpontjának ehhez mi köze?
- Jézus a tanítványoknak beszélt valaha is a 7 időről? És az apostolok? Pedig sokszor említették Jézus eljövételét. És Pál? Nem-e azt mondta a Thess-belieknek, hogy tolvaj módra jön el?, pedig akkor már tartott a 7 idő. stb
- Jézus tudta hogy mikor jön el? (Mt 24:36 stb) Akkor a Vezető Testület honnan tudja ezt?
- Mikortól uralkodik Jézus égi királyságában? (Fil 2:9,11; Ef 1:20,21; 1 Pét 3:22, Mt 28:18, stb)
- Az Úr napja hol van kapcsolatba a bibliában a 7 idővel?
- Milyen jogon számítgat a Vezető Testület? (Csel 1:7 stb.)
- a A 7 idő miért pont 2520 év?
- Mire utal a Fil 1:10, És a Jel 11:18?

A Társulat sok esetben jövendölt meg időpontokat, (ld hirdetők könyv, 1914, 25, 75, stb legtöbbszo rkonkré tan) és ezért némely esetben a tagokra kente a felelősséget (Őrt 95 nov 1. 17 old), néhány esetben mentette magát. (Ébr. 95 jún 22., 9 old.) Mintha nem lehetne úgy várni valamit, hogy ne határoznánk meg az időpontot. Mi erről Jehova véleménye? (Vö. 5 Móz 18: 20-22) Egyébként az időpontok türelmetlenségünket jelzik és annak bizonyítékai, hogy hitünk nem erős eléggé, nem tudunk Jehovára várni. A dátumok mit eredményezhetnek egyeseknél? Hogyan fognak tekinteni Istenünkre? Meg fognak bízni benne ugyanúgy ezután is? Netán ezután is bízni fognak Szavában, vagy csak mesekönyvnek fogják tartani? Legrosszabb esetben még ateistákká is válhatnak némelyek, és ez a tanítók felelőssége (Jak 3:1)

Tehát az Ő eljövetele sem történt meg, és az igaz vallás kijelölése sem (ha egyáltalán fog ilyen történni). Mivel ezek a biblia szerint egyszerre történnek meg, és az utolsó napok utolsó eseménye lesznek (Luk 18:8, Mt 24:30,31) Ezeket részletezhetném de időhiányban nem. Kérésre bárkinek bármikor.

A másik tanítelt, amely ezzel oda-vissza viszonyban van, a hű és bölcs szolga létezése, amely számos kérdést vet fel. Az én meglátásom szerint (vagyis tévedhetek) egy példázatról van szó, (Lk 12:41, 42) nem pedig próféciáról, ez a szövegkörnyezetből is kiderül. Különb is, 2 bibliaversre nem lehet taníteltrendszert építeni. De én alávetem magam és bár nem értem miért, de

alá kell hogy rendeljem magam. Bár az ilyen alárendeltségnek nem sok értelme lenne. Miért? Mert rájöttem, hogy csak olyan bibliai törvényeket és alapelveket használhatok, amiket teljes őszinteséggel és meggyőződéssel értek, képviselve ezáltal Jehovát és Jézus Krisztust, s amíg ezeket a törvényeket és szabályokat érvényesíteni akarom a saját életemben, nem azért akarom tenni, mert természetesnek tartom, hogy ez Jehova szervezete és függetlenül attól mit mond, követem őt, hanem azért mert valóban hiszem, hogy ezt a Biblia alátámasztja, és ez így helyes. (1 Thess 2:13) Ezért kell vizsgálni hogy tényleg „úgy vannak-e azok”, ahogy leírja az Őrtorony. Mert pl. ha leírnák, hogy a zsidóknak nem szabad prédikálni mert megölték Isten Fiát és ezt elkezdének valahogy kimagyarázni, hogy pl. elvetette őket, hát ti elhinnétek vajon? Ugye nem. Pedig állítom hogy a testvérek többsége elhinné, mert hát ugye a rabszolga osztály nem tévedhet. Az idő ennek az ellenkezőjét bizonyította, sajnos, ezt ők is elismerik. Nem arról van tehát szó, hogy én árgus szemekkel keresem a hibákat. De amikor azok messziről ordítanak? (Pl. Királyság-szolgálat 2002. aug. cikk a kiközösítettekről. Bevallom ez a mondat járult hozzá 50 %-ban a bennem meginduló lavinához)

Egyáltalán a Hű és Bölcs szolgálával (aki a 144000 ugye) kapcsolatban föltennék kérdéseket:

- Hol volt a középkorban? Ha Jézus apostolai voltak az előfutárai?
- Miért van, hogy a Vezető Testület látja el a Hű és bölcs szolgát is eledellel?
- Miért van hogy nagysokaság tagjai is benne lehetnek a vezető testületben?
- Megfelelő eledelt osztott 1914-ben (akkor rengeteg hamis tantétel volt, ld. Hirdetők könyv)
- Akkor hogyhogy Jézus őket választotta ki? Vagy a mostani eledel nem megfelelő?
- Hol mondta a Biblia, hogy a Nagysokaságnak is ad eledelt?
- A tanításokat rajtuk keresztül nyilatkoztatja ki Isten? (Őrt 01/aug 1. 14 old.) Mi a biblia véleménye az ilyen kinyilatkoztatásokról (Gal 1: 6-8, Dán 12:4)
- Nemzetközi szervezet voltak az 1. században? Akkor lett volna vezetőjük. Mint most. Volt? Helyes lenne ez? (Máté 23:8-10)
- Volt vezető testület Jeruzsálemben, akik irányították Pált? Küldött nekik jelentést v. levelet, ki nevezte ki őket? (lásd pl. Csel 13:1-3, 15:3, stb.) Megkérdezte-e tőlük ő v. Péter v. János v. akárki, hogy leírhatja-e a leveleit a gyülekezeteknek? Vagy talán leírták-e helyette? A jeruzsálemi vének nagyobb tisztségűek voltak-e, mint egy apostol?

A tévedések és a fentebbiek ellenére is alá tudnám rendelni magamat, és megérteni az elrendezés szükségét, hogy valaki irányítson, bár eszembe jutna a Mt 23: 8-11. El tudom fogadni és meg tudom érteni, hogy tévedések mindig is voltak és lesznek, mivel mindenki tökéletlen. De akkor miért állítjuk, hogy nálunk van a pontos ismeret? És ezt még túl is hangsúlyozzuk. Sőt mi több, az egyedüli üdvözítő vallás címére tartunk igényt, milyen jogon, mikor nagyon jól tudjuk, hogy mi se vagyunk különbek a szervezeten kívüli átlagembereknél? Mert ha így lenne, nem kellett volna Jézusnak meghalnia értünk. Melyikőtök érzi magát kevésbé bűnösnek, mint bárki más? Melyiktek érzi különbnek magát a világi embereknél? Az Őrtorony ennek ellenkezőjét állítja sokszor. Pedig nálunk se kisebb arányban vannak bűnös emberek mint máshol. (a Társulat saját statisztikái szerint se) Hiszen annyiszor megbántjuk egymást, szóban tettben is, akaratlanul is. (Jak 3:2-6) Miért mondjuk hogy miénk az egyedüli igaz vallás? Miért mondjuk, hogy a szervezeten kívül nincs megmentés? Miért van az, amit a paradicsomkönyv Igaz vallás felismerése c. fejezetben olvastam: „Kik képviselik az igaz vallást ma? Habozás nélkül kijelentjük, hogy J.T.” Nos én habozás nélkül kijelentem, hogy aki ezt írta, SOHA nem olvasta a Ján 5:31-32-t. v. 2Kor 10:12 Az ilyen kijelentések akaratlanul, tudatalattinkba is beépítenek egyfajta felsőbbrendűségi érzést keltenek minden JT-ben. Ugyanezt hirdetik más kiségyházak is és ugyanezt az érzést keltik egyes emberekből. Mert amikor csak azt mondjuk a kívülállókra, hogy „világi” ebben a szóban is benn van egyfajta lenézés, prédikáláskor is nagyban lerontja a lelkekhez vezető utat, és az evangélium erejét is. Ezzel előítélet társul a másik ember felé, pedig „Isten nem személyválogató” (Csel10:34, 35) És ez akkor teljeseedik ki, amikor olyanokat mondunk mint pl imákban megköszönjük, hogy milyen csodálatosak vagyunk, meg hogy minket kiválasztott Isten. De ilyen a ma tanult Őrt. Is amibe konkrétan leírták hogy az emberek 1/1000-e menekül meg, a jelenlegi állapot szerint. Honnan tudják? (no comment., Mk 4:24) Emiatt egypár imára lelkiismereti aggályok miatt nem tudtam áment mondani, sajnos. Vagy pl. a Tóth Laci egyik előadásában Móvára, 2 hete: (Cime az volt, hogy: Egy tiszta nép amely tiszteletet szerez Jehovának. Még jó hogy nem az volt: **A** tiszta nép amely tiszteletet szerez Jehovának) „Fokozódik az önbecsülésünk, mert olyan imádati formát végzünk, amelyben nem lehet kivétnevalót találni”. (NO COMMENT, Vö Luk 18:9-14) Vagy pl. a Béla b.: „Lehet akármilyen hittudós, de nem érti a biblia 1 szavát sem”, a hozzászólásaiban gyakran említi hogy minket kivéve mindenki a halálba vezető úton jár meg ilyenek. Mit mondjak, ha érdeklődő lennék, megijednék. Amikor beszélgettünk is ecsetelte, hogy milyen sorsom lesz ha nem változok vissza, milyen sorsom lesz, öngyilkosság stb. (Nem ő az

első aki azt jósolja hogy alkalmatlan vagyok az életre még ebben a világban is, de nekem nem kell emberek helyeslése ahhoz, hogy Isten helyeseljen. Csak megemlíteném, hogy szeretem az életet és minden baj, probléma ellenére sem cserélnék senkivel) De tudni kell azt, hogy Jézus sose fenyegetéssel próbált tanítani. „Ha nem leszel JT elpusztulsz. Mert a szervezeten kívül nincs megmentés” Ez a fenyegetés totális ellentétben áll az evangéliummal. Mit mondott Jézus mi szükséges a megmentéshez? És Pál mit mondott erről?(Ján 19:3; 6:68; 6:45-47; 17:3; 14:6; 3:16-18, Csel 4:12, 1 Tim2:5, Rm 4:4,5 stb, lásd még: Újszövetség). Soha egyszer sem említi a biblia semmiféle vallási szervezetet, mint a megmentés eszközét, vagy azt sem említi, hogy vallásba kellene tömörülni az igaz imádóknak. A biblia a személyes kapcsolatot hangsúlyozza ki. Sőt a szervezet szó mint olyan benne sincs a bibliában. Ez is figyelemreméltó.

Különben is van-e egyedüli igaz vallás, vallásszervezet? Kell-e ahhoz valláshoz csatlakozni, hogy Istenben higgyünk? Jézus mikor beszélt ilyenről? Nem-e arra hívta fel a figyelmet sokkal inkább, hogy Vele legyünk személyes kapcsolatban? Ld. Szőlőtő és szőlővesszők; Juhok és pásztor közti kapcsolat példázata. (Ján 10:27-29) Kell-e „hozzánk hasonló természetű” közvetítő Istenhez illetve a megmentéshez vezető úton, Jézuson kívül? (Zsid 8:10) Mikor mondta hogy egy vallási tagság által menekülünk meg? Az ókori keresztények hogy tekintettek az apostolokra? (a megmentés feltétele a JT szerint: Hit a váltságáldozatban, ÉS lépést tartani Jehova szervezetével. Nos a bibliában seholy nincs ilyen „és” csak az előbbi. Hiszen világos: Csel 4:12 1 Tim 2:5) Nem lehet hagyni, hogy Isten és az egyének közé alattomban befurakodjon valami vallásszervezet. Nem-e inkább egyénenként leszünk megítélve? (pl. Préd 12:16, Mt 25:31-46; Róma 2:6, 2 Kor 5:10 2 Tim 4:1, stb)?

A dolgok kulcsa az, hogy nem mondhatjuk meg Jehova Istennek, hogy mit tehet és mit nem. Hiszen mi csak emberek vagyunk, porszemek, akik nem látjuk egymás gondolatait, belső tulajdonságait, és ezért sem ítélnünk el másokat. (Róma 14:4, 10, 2 Kor 5:10). Nem emelhetjük önmagunkat minden más fölé, nem tarthatjuk magunkat többre másoknál (1 Kor 4:7) Ugyanígy nem mondhatunk olyanokat, amilyen már volt az Őrtonyban hogy „Jehovának helyénvaló lenne cselekedni” stb. Ugyanígy nem határozhatunk meg neki időpontokat, hogy mikor lenne Neki „ésszerű” cselekedni. Ugyanígy –és ez a legvadabb önbíráskodó, beképzelt vérlázító kijelentés volt amit valaha olvastam társulati kiadványokban- a már említett 2002. aug-i királyságszolgálat 5. old írt: „Tény az, hogy amikor egy keresztény átadja magát a bűnnek, és ezért kiközösítik, sokféle jogától fosztja meg magát: Elveszíti –Isten előtt helyeselt állapotát...”. Nos ezt azt hittem nem kell kommentálni, de mégis. Mit képzelsz a Hű és Bölcs szolgálta, ki ő hogy akárkire érvénytelenítheti Jézus áldozatának bűneltörő értékét? Azt hittem eddig a felfuvalkodásnak van határa de nem. Jézus helyébe ülteti a HBSZ magát és helyette ítélkezik. (Fölháborított az is, hogy ez a cikk az Őrtonyból idézgetett végig, és a Bibliából szinte alig) Pedig mit mondott erről Jézus? (Mt 7:1-5)

Hinni akarok abban, hogy ez Jehova Isten Egyháza, melyet támogat az utolsó időkben. Ő tudom, hogy valamilyen formában mindig képviseltette az igaz imádatot. Többnyire egyénekként közvetlenül kömmunikált, volt amikor egyház formájában, volt amikor egymástól távol eső független gyülekezetek, vagy csoportok formájában, de mindig az Egy Igaz Isten Szelleme által készítve és irányítva. Ezért semelyik egyházi szervezet sem jelentheti ki önmagáról teljesen azt, hogy csak nála van az egyedüli megmentés, és a kizárólagos igazság, így a mi Szervezetünk sem. Mégis ezt tekintem Jehova egyik – bár nem az egyetlen – legkedvesebb tulajdonának. A Szervezetet a Szent Szellemének készítésére hozták létre őszinte istenfelő emberek, akik sok mindenben tévedtek, és tévedni is fognak. Nem az Őrtonynál van az egyetlen és megmásíthatatlan vallási igazság, és nem csak az Őrtony gyülekezeteiben lehet megtalálni az egyedüli megmentést, bár szerintem közelebb van a tiszta bibliai tanításhoz, mint egyes történelmi egyházak, vagy más vallási csoportok. Egész léte és fennállása alatt igyekezett egyre közelebb kerülni a teljes bibliai igazsághoz és a lehető legtisztább formában megérteni a bibliai tanokat, majd továbbítani ezeket a világnak. Ezen tisztulási, keresési folyamata során sokszor tévedett és került zsákutcákba, melyekből viszont igyekezett mindig a lehető leggyorsabban kikerülni. Az Őrtony Társulat egy munkaeszköz, melyet Jehova felhasznál a szellemi gondolkodás és a Biblia szeretetének előmozdításához világszerte. De nem ez az egyetlen eszköz. Jehováé az egész Univerzum, így Ő válogatja meg a saját belátása szerint, hogy kit, mit, hogyan és mikor fog felhasználni akarata véghezviteléhez a Földön. **Az ember – így mi sem – diktálhatunk az Istennek, hogy mit hogyan és mikor cselekedjen. Csak alázatosan együttműködve felajánlhatjuk szolgálatainkat az Ő kezébe, hogy járjon el vele akarata és szüksége szerint.** Őneki nincs ám szüksége miránk hogy elvégezze, amit eltervezett! Nehogy azt higgyük, hogy az evangélium nélkülünk nem jutna el a Föld végső határáig! Az Isten nem fogja egyházi hovatartozása szerint megítélni az embereket, hanem a szíveket és a veséket fogja vizsgálni - egyénenként. (Mt

25:31-46 ; Róma 2:6, 2 Kor 5:10 stb.) Az Örtony tehát egy olyan szervezet, amelyet nem Jehova hozott létre, hanem egy emberi kezdeményezés, mely tükrözi az ember Isten és az igazság lehető legtisztább megértése illetve megélése utáni vágyát. Nem közvetlenül ihleti Szent Szellemével, hanem a Szellem emberekben való munkálkodásának eredménye. Éppen ezért drámai volt hallanom a körzetfelvigyázó legutóbbi előadását, amely a szervezethez való lojalításra hívta fel a figyelmet, mint amely a megmentés záloga. Az előadása szerint a vezetéstől független gondolkozás Istentől való elszakadást eredményez. Épp ellenkezőleg, hiszen ha emberekre tekintek Isten helyett, előfordulhat hogy félrevisznek, de ha olvasom a bibliát, akár a belső szobámban, rá fogok jönni, hogy Isten nélkül lehetetlen élni. Mert atyám titkon néz és megfizet nekem nyilván A k.felv. úgy érvelt a továbbiakban, hogy mivel Jehovát nem látjuk, hogyan legyünk lojálisak? „Ha Jézushoz lojálisak vagyunk, akkor Jehovához is. De Jézust se látjuk. Mit tegyünk?” – mondta a Harmath Z. Aztán a továbbiakban fejtegette a Hű és bölcs szolga létrejöttét, és a következőket mondta: „Ha egyetértünk a hű és bölcs szolgálóval, az azt jelenti, hogy Jézussal is [...] Azért, mert ez így már kézzelfoghatóbb, hogy kihez vagyunk lojálisak..” Ez az érvelés eszembe juttatta azt, amit egyszer prédikáláskor (Bakonyoszlópon) mondott nekem a házigazda: Ők nem a képet imádják, csak ezáltal teszik kézzelfoghatóvá Istent, ezen keresztül imádják. Istennek kézzelfoghatónak kell lenni? Az hogy emberekhez lojálisak vagyunk egyenlő azzal hogy Jézushoz is? A kettő érvelés között egyértelmű a párhuzam. Ez nagyon súlyos dolog. Ez nem más mint bálványimádás. Mindegy, hogy tárgy, vagy dolog a tárgya, amikor Isteni szintre helyezünk valamit, és úgy tiszteljük, arról habozás nélkül kijelenthető, hogy bálványimádás. Nos ahogy már említettem is Jézus a mi megmentésünk eszköze. (Ef 2:13, Ján 10:27-28, lásd még Újszövetség). Ez a Biblia legfontosabb, fő témája ami végigvonul az egészen (1 Kor 15:1-3). Vajon a megmentésnek és az istenhez való közeledésnek 1 v. 2 lépcsője van? Vajon Isten és miköztünk Jézus teremt kapcsolatot? Vagy pedig Jézus ÉS a Hű és bölcs szolga? Melyik(ek)hez kell lojálisnak lennünk? Az utóbbit nem támogatja a biblia. (Ján 14:6, Csel 4:12). Ezt Már említettem az előbbieken. Azt hogy egy emberi szervezet befurakodjon alattomban Jézus és az egyének közé, sosem lehet hagyni. Egy emberi szervezetet állítani Jézus helyére vagy melléje mint közvetítőt a megmentéshez vezető úton, vagy emberi szavakat egyenlővé tenni Istenével; nos hogy ez mit jelent, arra nem merek válaszolni, válaszoljon a biblia: Mt 24:5.

A tanítások egyre tisztulnak reméljük, de sok hibát is tartalmaznak. Ezeket a hibákat ki kell igazítani és a lehető legközelebb vinni a tiszta bibliai tanokhoz. Be kell ismerni, hogy a Társulat ideológusai sokszor hamis és félrevezető magyarázatokat adtak bizonyos próféciákkal kapcsolatban. Be kell vallani, hogy nálunk sincs a megmásíthatatlan és tévedhetetlen igazság, és bár minden erőnkől igyekszünk közeledni hozzá, nyilvánosan vállalni kell az ilyen melléfogásokból eredő következményeket. A Biblia elfogulatlan (=társulati irodalom nélküli) vizsgálata alapján rájöttem, hogy az 1914, és a hasonló jövendölések, illetve a hozzájuk kapcsolódó elvárások helyteleneknek bizonyultak. Ezt maga Jehova mutatta meg nekünk azzal, hogy túlzott optimizmusunkat és spekulatív fantáziánkat lerontotta, nem egyszer. Nem azért adtam át magam az Ő akarata cselekvésére, mert érvényes valamilyen kronológiai számítás, hanem mert hálás vagyok Neki, és Fiának, és a tulajdonának tartom magamat azzal, hogy szeretett Fia vérével kivásárolt a világ hatalmából. (Róma 2:4) Biztosan tudom, hogy hitem révén megmenekülhetek. Hiszen a megmentésem már megtörtént (Zsid 10:14). Ezt vagy elfogadom, vagy nem, (Ján 3:36, 5:24, 6:40,47). És mivel a megmentésem már megtörtént, hálából kell szolgálnom Őt (Ef 1:19-20, Kol 1:29, 1 Kor 12:6), hálából kell Uramért élnem, és Érte kiállnom teljes szívvel erőmmel ahogy Jézus is mondta. Tehát hibás az az elképzelés, hogy azért szolgálunk, hogy megmeneküljünk. Néha ez a szájíze a folyóirataink mondanivalójának, azonban igaz ez? (Róma 7:14-23, megoldása ennek: Róma 7:24, 25; lásd még Róm 4:3-5, Ef 2:8,9). Hiszen minekünk kegyelemre van szükségünk mert a megmentést nem tudjuk megszolgálni. (Ezért is téves az Új világ fordításban, az, amikor kedvességnek van fordítva a kegyelem. Hiszen most is kedvesség még az is, ha csak 1 órát láthatjuk a napot hogy ott fenn ragyog, stb.) Hitem alappillére a Jehovába vetett bizalom hogy Ő nem hazudik (Zsid 6:18), nem az 1914 képlete. Ezért ezt, és az ehhez kapcsolódó tanításokat figyelmen kívül hagyom és inkább azokra a jelekre figyelek, melyeket megígért nekünk a Megváltó, aki arra figyelmeztetett, hogy eljövetele mindenki által jól látható, de legalábbis megtapasztalható lesz (Jel 1:7, Mt 24:30, 26:64, stb). Hiszek abban, hogy ez nemsokára be is következik, ugyanis a Biblia szerint az utolsó napokban élünk, és ezután már Ennek kell következni. (Mt 24:30, 26:64, Jel 1:7, Luk 21:27 stb) A második eljövétel pontos dátumát senki, az ég angyalai sem, maga Jézus sem, így a brooklyni rabszolga főleg nem képes kitalálni semmilyen számkombinációk segítségével (Mt 24:36,42 stb, stb, stb). Hiszem, hogy a tanításokat és a különböző lelkiismereti kérdéseket a Szellem képes megvilágítani azok előtt, akik kérik ezt Jehovától. (Jak 1:5) Az Isten nem hazudhat ebben sem. Ha valaki kéri, megkapja Tőle a megértést és a fényt. Nem szükséges erre valamilyen emberi vezetés és az ezekhez való *feltétlen* engedelmisség követelése

(Zsid 8:11, Mennyivel inkább ad az Atya azoknak akik kérik tőle). Ha valakiben munkálkodik a Szellem, azt az Isten a rabszolga felügyelete nélkül is elvezeti az ismeretre. Csak kérni kell. Ezért szeretném az egyén lelkiismeretének teljes szabadságát és önállóságát, egyéni döntéseinek elfogadását és tiszteletben tartását a gyülekezetekben olyan döntéseket illetően is, mint az egyes tanítások megértése és a keresztyén álláspontok megélése. (Fil 2:5, 1 Kor 4:4-7, Fil 3:15 Róma 12:3, stb.) Az igazi keresztyén gyülekezetekben ez így van és JT-nél sajnos nem. Hiszen melyikünk ismeri teljesen a bibliát? De ha ismerné is milyen joggal tenné meg (Rm 14:4, 1 Kor 13:12,13)? E versekből is kiderül, hogy az igazi keresztyén közösség alapelve: Fontos dolgokban egység, kevésbé fontosakban szabadság, de mindenben szeretet. Az, hogy ha 10 %-ban eltér a véleménye valakinek az Őrt. Társulat jelenlegi értelmezésétől, akkor ki kell innen ötlet rúgni? Mert nem alázasos? És aki kirúgja az mennyire alázasos? (1 Kor 4:6, 7) Lehet hivatkozni az egységre, de vajon milyen egység az ami kivan kényszerítve, mert fenyegetve érzi magát, aki szólni mer? Lehet mondani, hogy azért szükséges a Hű és bölcs szolgál, mert másképp hogyan lenne világméretben egységes a szervezet? Mintha Istennek nem lenne hatalma arra hogy ezt megtegye(zsid 8:11) De nézzük meg, hogy milyen egységre gondolt valójában Pál? Ő mindig kihangsúlyozta, hogy mi képezi az egység alapját: Jézus krisztus személye, ill. váltsága. Ez képezte akkor is és most is a keresztyén hit alapját. A keresztyén szó is ezt jelenti: Krisztus követője. Ezért van az, hogy tulajdonképpen minékünk az Ő tanuink kell lenni (Csel 1:8). Ha úgy lett volna akkor mint most JT-nál, akkor törvénykeznie kellett volna Pálnak, törvényeket adni az élet legapróbb területére is. Ámde ő, ahogyan rengetegszer is beszélt a krisztusi szabadságról, bízott a szolgatársaiban és tudta, hogy van lelkiismeretük, és sosem próbálta meg azt felügyelni, elnyomni. (Filemon 21, Fil 3:15). Tudta ő is jól, hogy Isten a saját képére teremtett minket, és így képesek vagyunk megítélni, mi „az Úrnak tökéletes akarata”. Sosem tartotta magát többre keresztyén testvéreinek. Tudta, hogy tudásban sem vagyunk egyformák (1 Kor 4:5 7:7, 12:11, 13:12,13, Róma 12:6, Ef 4:7.) Ezzel ellentétben, ahogy most van pl. szervezeti irányelvek által, amiknek abszolút nincs létjogosultsága, mert ami nincs konkrétan leírva a bibliában, az lelkiismereti kérdés, amelyeket a leírt alapelvek ismeretében kell meghoznunk. Pál rengetegszer felhívta a figyelmünket erre is, hogy Krisztusban szabadságunk van, ellenben a törvénykezéssel (pl 1 Kor 10:23-33, stb). Persze figyelembe kell venni, hogy ne botránkozzon meg senki, (Mt 5:16)(bár az is az ő baja. Bűnös a botránkoztató, de a botránkozó is írja a biblia). Akkoriban a leginkább az ételek v. a körülméltelkedés miatt volt ilyen vita. A lényege az elmondottaknak az, hogy az ókori keresztyének közt is voltak nem is kicsi véleménykülönbségek. (Csel 15:, 1 Kor 1:,10-17, stb). Pál illetve a többiek arra buzdítottak, hogy ezt szeretettel hidaljuk át. Pedig milyen könnyű is lett volna mondani, hogy aki nem a ti pártotokon van, annak „ne is köszönjete soha”.

Még pár szót szólnék a hirdető munkáról. A biblia nem írja hogy MINDEN keresztyén végzi. (Ef 4:11,12) Teljesen önkéntes kell hogy legyen, személyes elhívás és belső készítés alapján. Semmiképpen nem lehet a szellemi egészségi állapot elbírálásának eszköze vagy aki nem érez erőt, elhívást, készítést vagy szükségét arra, hogy hirdesse másoknak azt, amit a Biblia tanít, akkor nem lehet rá tekinteni mint olyanra, akinek valamilyen szellemi betegsége van, illetve nem szereti Jehovát. Jézus sem kényszerítette követőit sohasem. A jelentések leadása és az óraszámok emlegetése csak feszültséget, kényszerűséget és megkülönböztetést okoz a testvérek között, és ez elveszi a juhok azon örömet, amely az ilyen áldásos munkából származni tudna. (Ezáltal az evangélium grafikonokká és statisztikákká van silányítva, és elemezve, mintha a számbeli növekedés jelezné Isten áldását. Bármilyen manipulációt alkalmaznak a jelentésekben és ez egyre inkább terjed, pl. Uttörök óraszám csökkent v. Ami régen ujalátogatás vol, ma már Bt. stb, mert másképp nincs számbeli növekedés. De ha van is, ez minden kisegyháznál így van) Ezt saját tapasztalatból tudom, hiszen még sohasem volt olyan hogy lelkiismeretfurdalás nélkül töltöttem volna ki a jelentést. Az uttörök megtapsolása pedig azokban, akik ezt nem tudják megtenni főleg az idősek, az értéktelenség érzését eredményezi. Emiatt jó lenne, ha nem lennének megkülönböztetve a hírnökök és az úttörök.. Az ilyen szellem csak tovább rontja a gyülekezetek hangulatát, és tönkreteszi még az úgynevezett „statisztikákat” is. Az ajtóknak minket fogadó emberek is szívesebben kommunikálnak olyan hírnökökkel, akiket a Szellem, az elhivatottság vezet és nem a kötelességtudat. És ne tévelyegjünk: Jehovának nincs feltétlen szüksége a munkánkra, Ő nélkülünk is el tudja ültetni a szívekben a magvakat. Mi csak abban bízhatunk, hogy a felajánlott áldozatunkat egyszer elfogadja és felhasználja. De mit ajánljunk Neki? Inkább kikényszerített áldozatokat, azaz vak és sánta, vagy szívünk és hitünk őszinte áldozatát? (1 Kor 10:31) Cselekedeteinkkel és óraszámainkkal úgy sem tudjuk magunkat megváltani, erre tehát nem szabad apellálni senkinek. Azzal elvetnénk a Megváltónk áldozati halálának erejét. Evangéliumunk pedig inkább tartalmazza Krisztus megváltó kegyelmi ajándékának jó hírét, mintsem hogy riogassuk az embereket a pusztulással és Jehova haragjával.

A földön élő közel hatmilliárd emberhez, és a múlt csak Isten tudja hány generációjához képest egy személy élete csak pillanatnyi töredéke az egésznek. Mi nagyon kis cseppecskék vagyunk egy nagyon nagy folyamban. Mégis, Jézus megtanít minket, hogy bár kicsik és következtelenek vagyunk, adhatunk jót egymásnak, ahogy az saját kicsinységünkhöz képest kitelik. (2 Kor 6:10, 2 Korinthus 5:14) Nincs szükségünk egy nagy szervezet irtatlan tömegére a hátunk mögött, sem a hatalmára, irányítására, piszkálására és nyomására, hogy megtegyük ezt. Szívvel befogadni Isten ki nem érdemelt kedvességét, élni az "ingyen ajándékkal" nem cselekedetektől függ, hanem hittől (ld előbb verseket), ez elég, bőven elég, hogy ösztönözzön minket. Ha értékeljük és kedveljük keresztényi szabadságunkat, nem reagálunk más kényszerre. S nem kell alárendelni magunkat más igának, mint Annak, aki ezeket a szavakat felkínálta. Állandóan az alázatosságra vagyunk intve, ami azt jelenti itt, hogy bármit, amit a szervezet nyújt, úgy kell fogadni, mint magasabbrendű, bölcsességű forrásból eredőt. Jehova Tanúi nagy részének számára a szervezetnek van egy bizonyos "aurája", mely mint fényes sugárzás veszi körül, olyan fontosságot adva kijelentéseinek, mely jóval felül és túl van azon, amelyet normál esetben tökéletlen emberek szavai kapnak. Ez a légkör a lelkiismeretet kompromittálja, tetteve, hogy higgyem amit nem tudok hinni, mert nem látok rá bizonyítékokat. Ha az akaratlan összeütközés elkerülésére tett erőfeszítések sikertelenek, azt hiszem, vigasztaló annak tudata, hogy a bármilyen családi kín és szívfájdalom oka kizárólag az egyik oldalon található. Ez teljes egészében egy szervezeti eljárás gyümölcse, mely felszólítja a tagokat, hogy jelentsék a véneknek az eltérő vélemény bármilyen kifejeződését, még a családtagét is (én is mindezt a családtagoknak köszönhetem); és az eljárás mögött a kizárással való fenyegetés áll bárki számára, aki elmulaszt úgy bánni a kiközösített vagy elkülönült személlyel, mint akit Isten elvetett, és elzárta előtte a megmentés útját., nem számít, mennyire őszinte és odaadó személynek ismerték (bár ez rám nem biztos hogy igaz, de ezt Jehova ítéli meg). A vallási intolerancia olyan megosztó erőként cselekszik, elpusztítja a családi egységet és szeretetet, de nem kölcsönös. Jézus azt mondta, hogy lesznek a *tanítványai között*, akiket vallási bírói testületek kezére adnak pereskedésre, nem azt, hogy *ők* lesznek, akik másokat ezeknek a testületeknek a kezére adnak. Figyelmeztette *azokat, akik hűek maradnak az ő tanításához*, "kiszolgáltatnak titeket még a szülők, testvérek, rokonok és barátok is", nem arra, hogy ők lesznek a kiszolgáltatók. (Máté 10:17, 21; Márk 13:9-12; Lukács 21:16)

Egyes tanúk hasonlóképpen vannak az izraelitákhoz, akiknek szép volt a templomuk, hatalmas, és volt lévita papság. Ma ugyanígy, JT-i amikor a hatalmas, lenyűgöző béthel épületet látják, v. egyéb nagyra tűnő dolgokat és ezt Isten áldásaként feltételezik, és furcsának tartják, hogy csak magánotthonokban jöjünk össze, akár az ókori keresztények, alázatosan tudva azt hogy: Csel 10:34,35 Meggyőződve a Szentírás eddigi tanulmányozása során, nem tudom azt gondolni, hogy egy szervezettel való kapcsolat vagy lojalitás döntő tényező a személyes ítéletben, vagy a legtöbb esetben bármiféle jelentőséggel fog bírni. Egyre növekszik bizonyosságom, hogy a legértékesebb dolog amit bármelyikünk maga mögött hagyhat, az erkölcsi örökség, és az értéke ennek az erkölcsi örökségnek azon alapelvek által van meghatározva, melyeken áll, melyeket soha nem lehet feláldozni vagy átértelmezni. Ezek az alapelvek elsődlegesen a teljes, vegyítetlen odaadás Istennek, feltétlen alárendeltség Fiának mint a mi Mesterünknek, egységben az igazsággal, és könyörületes törődés másokkal, nem azért mert egy vallás rendszer tagjaival, hanem mert felebarátaink.

Ami kizárólagosan megkülönbözteti tanításainkat minden más felekezetétől, az nem a reménység, váltságáldozatban való hit, stb, hanem, észrevételeim szerint, az a sarkalatos tantétel, melynek központja az 1914-es év, amikor Krisztus aktívan uralkodni kezdett, ítélkezni kezdett, és akkor mindenkéül fölé, *kiválasztotta az Ő Torony szervezetet mint az ő hivatalos csatornáját, teljes ellenőrzést* adott minden földi érdekeltsége fölé a "hű és bölcs szolga osztálynak", miáltal *végül is teljhatalmat* adott annak irányító testületének. (Vö 2Kor 1:24)

Most kínban vagyok mert lealacsonyít, hogy olyan férfiak vallatnak, akik lényegében emberi méltóságukat levetkőzve, teljhatalmukat éreztetve merészelik ellenségesen megítélni Isten előtti helyzetemet - habár meghasonlást érzek most, de eljön a béke és újjászületés érzése. (Nem csak azért, mert tudom, végleg kívül kerülök az ilyen férfiak hatókörén, többé nincs alávetve az ő egyházi vizsgálatuknak és nyomásnak. Az igazság, és az igazsággal való kompromisszum visszautasítása, szabadságot hoz egy másik, csodálatos úton. (Jak 1:25) A legnagyobb öröm a szabadságban alkalmassá válni Isten és az Ő Fia szolgálatára - miként minden felebarátom javát szolgálni - tökéletlen emberek parancsolataitól nem akadályozva. (Gal 5:1, 13, 14, Kol 3:17, 23-25, Róma 12:3, 16). A megrázkódtatás, amit az átmenet kezdete jelenthet, elvezethet a az igazán *személyes* kapcsolat kialakulásához ezzel a két legnagyobb Barátunkkal. Krisztus tisztán kihangsúlyozta a kapcsolat *személyes* természetét. (Máté 10:32, 33) Nem így hívott: "jőjjetek a szervezetemhez" vagy

"jöjjetek egy bizonyos egyházhoz vagy felekezethez", hanem így "jöjjetek hozzám". (Máté 11:28) A szőlőtő és az szőlővesszők kapcsolatáról szóló példázatban nem azt mondta " én vagyok a szőlőtő, a vallási szervezetek az szőlővesszők és ti vagytok a kacsok és levelek az szőlővesszők kapcsolódva", hanem "én vagyok a szőlőtő, *ti* a szőlővesszők" közvetlenül hozzá kapcsolódva (János 15:5). A jó pásztorról szóló gyönyörű leírásában elmondja "Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, úgy ismerem az Atyát: és életemet adom a juhokért.." (János 10:14,15) Akkoriban a keleti pásztor nevet adott minden egyes juhnak és "a maga juhait pedig nevükön szólítja" (János 10:3). Csodálatosan megnyugtató és biztató tudni, hogy a mi jó Pásztorunk, Isten Fia név szerint ismer minden személyt a nyájában és személy szerint és egyéneként gondoskodik rólunk. a valódi hitnek igazán személyesnek, egyéninek kell lennie, személyesen megtaláltnak és elértnek. Mert az nem hit, amit diktálnak. Ugyanígy, a meggyőződés sem jelentős vagy érvényes, kivéve, ha egyéni és személyes. Hinni, mert mások is hiszik, kölcsönzött meggyőződés, kölcsönzött hit. Hogy valódi legyen, és életre vezessen, az egyén saját értelmének és szívének eredménye kell legyen. Az apostol ezen a személyes alapon írt a témáról.(Róma 10:9, 13) Kimondott szavak, melyek pusztán ismétlései egy vallási rendszer tradicionális tanításainak, ezek nem olyanok, mint az itt leírtak, hanem inkább emberi parancsolat (Ézsaiás 29:13). Az isteni ítélet idején nem úgy állunk Isten és az Ő Fia elé, mint valamilyen egyház, csoport vagy szervezet tagjai. Mint egyének állunk majd ott és "mindegyikünk maga fog önmagáról számot adni Istennek " Ez a biblia összes lapjáról világosan látszik (Róma 14: 4, 10-12) A tanítványok akkor megérezhették, jobban mint azelőtt bármikor, a közvetlen kapcsolatot Mesterük felé, mint az *ő tanítványai*, akikkel mint személyes barátokkal bántak, nem csak birkaként kezelt, tömegként összezárt emberekkel, hanem juhokkal. akikre a Pásztor személyes, egyéni figyelmet és gondoskodást fordít. Isten Fia biztosítékát adta, hogy lesznek igaz követői, nem csak az első században, vagy ebben a huszadik században, de végig a századok során a kettő közt is, elmondva Mt28:20, 18:20 Habár összekeveredve vannak ők a "gyomokkal", amikor eljön, tudni fogja kik voltak valóban a tanítványok, *nem* azért, mert valamilyen szervezettel voltak kapcsolatban, hanem azért, akik *voltak, mint egyének és ahogy éltek és szétválogatja őket.* Bárhol is lehetnek, habár emberi szempontból megkülönböztethetetlen lehetett az Ő gyülekezetébe való tartozásuk, a századok során ő ismerte őket, nem csak mint csoportot, hanem *egyéneként*, és vezette őket mint Fejűk, Mesterük. Apostolai leírhatták: "Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek pecsétje ez: 'Ismeri az Úr az övéit' "(Ján10:27-30, 2 Tim 2:19)

Észrevételeim szerint, minden oly gyakran magasztalt szeretet, állítólagos része a "szellemi paradicsomnak", felszínesnek mutatkozik. Azért mondom ezt, mert hogy egyének vonzalmát kikapcsolni, látszólag olyan könnyen, mint lekapcsolni a villanyt, a szervezeti betanítás eredménye, egyáltalán nem olyan, mint a legtöbb személy természetes érzelmei. (zsolt 27:10). Pl.amikor a Hadassa elkülönült, nem szólt hozzá senki, de ahogy visszajött, ismét a legjobb barátnéja volt mindenkinek. De az eltelt idő alatt nem is köszöntek neki. Biztosan tudom, hogy a valódi szeretetet és érzelmeket nem lehet csak így parancsra változtatgatni, hiszen az a szív legmélyéről árad, és azt nem lehet megparancsolni csak érezni. Olyan mint a szerelem, parancsra bele lehet szeretni 1 lányba?

Nehéz lehet szellemileg gondolkodni, mert hozzászoktunk, hogy a szervezet szélsőséges hangsúlyt helyez a számokra, statisztikákra és az igényre, miszerint a számbeli növekedés a bizonyítéka az isteni vezetésnek és áldásnak. Először is érzékelhetjük és tapasztalhatjuk is Jézus igazságát, hogy „ahol ketten vagy hárman egybegyűlünk az ő nevében, ő ott lesz velünk”. Saját tapasztalatomból elmondhatom, hogy együtt lenni csak egy vagy két másik személlyel az Szentírást olvasva és megbeszélve, valóban szívesen emlékszek vissza. Igaz, néha nagyobb számú személyhez csatlakozunk, és ez többféle ember és vélemény megismerését adhatja. Mégis, alapvetően Isten Szavának ereje nem csökken akkor sem, ha csupán ketten vagy hárman vagyunk. Becsülettel mondhatom, minden esetre, amikor így történik, nagyobb megelégedés emlékeznem, mint arra a sok alkalomra, amikor pl kongresszuson találkoztam százakkal, ezrekkel, tízezrekkel a szervezettel programozott funkciókban. Pl. mővára az ottani fiatalokkal együtt felkészülni az Őrt-ra, mellette kis szabad program, étkezés, stb emlékezetes marad. (Csak ott is a rossz beidegződéseket látom, nem tud elszakadni senki se a kérdés felelet-vezetővel módszertől a kötetlenségig). Csak sajnós ha jövő héten már ők sem fognak köszönni nekem, ebből is látszik hogy szeretetük mesterkelt.

Remélem, sikerült eddig megtudnom, hogy mire van szükség ahhoz, hogy én mint aki az Isten Fiát szándékozok követni, mit kell tennem, és hogy valódi békének tudjak örvendeni. Miért ne sikerült volna, hiszen ez a biblia fő témája, v. ahhoz hogy ezt meglássuk, csak egyszer kell elolvasni **Az igazi kérdés megmarad, hogy ki vagyok személy szerint? Mennyire jól tükrözöm vissza mennyei Atyánk és Fia tulajdonságait? Az életem, a mások felé mutatott szándékom tényleg példázák**

az ő tanításaikat? Amikor Jakab beszél arról, hogy legyünk "az Igének cselekvői" és a "tisza és szeplőtelen kegyesség"-ről, kiemeli: "meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban", azzal együtt, hogy megőrizni magunkat a világtól. (Jk 1:22, 26-27). És amikor megmutatja, hogy a hiteles, élő hit a hit cselekedeteit fogja motiválni, példának a keresztények testi szükségleteiről való gondoskodást hozza fel (Jk 2:14-17) Sajnálom, hogy személyesen nem kérhetek elnézést mindenkitől, akinek ilyen vagy olyan módon rosszat tettem, de imádkozom, hogy ne legyen nagy fájdalmuk és bízom Isten gondoskodásában, azokon a területeken segít nekik, ahol én nem tudok.

Jehova látja szívem indítékait, és tudja, hogy kezdeményezésemnek semmilyen hátsó szándékai nincsenek legalábbis ilyen bennem sosem tudatosult. Nem célom a bomlasztás, nem is mondtam el sose senkinek kivéve a családtagokat. Mert félttem. Pl. A kiközösítéstől.

Igaz hittel kijelentem, továbbra is, erősebben mint eddig, hogy a Biblia az élő Istenről szól, aki meghatározott céllal teremtett bennünket. Amikor fellázadtunk ellene, elküldte a saját Fiát, Jézus Krisztust, aki helyettünk halt meg váltságul, hogy megszabadítson bennünket a bűneinktől.(pl.: Róma 5:8)

Bizalommal hiszem, hogy meglesz ez az én életemben is. De ez kapcsolatos egy másik áldással, amit Isten igazságának megerősödése ad, hogy ahelyett, hogy emberileg hatalmi szervezet által szabályozott táplálás szigorú diétáján lennénk, újra felfedezhetem Isten Szavát, mi is valójában, pontosan mit is mond. Meglepő, milyen felfrissítő olvasni a Szentírást és hagyni, hogy önmagáért beszéljen az összefüggés, anélkül, hogy emberi tanítások hagyománya felülírná. Arról nem is beszélve, hogy ez a hit valódi, mert nemcsak átvettem másnak a nézeteit, hanem a kérdéseimre a saját szememmel találtam meg a választ és győződtem meg.

A jó hír Krisztus Jézuson alapszik, nem egy emberi szervezeten, ahogy a figyelmünk is arra lett felhívva, hogy rá irányuljon mert "benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve." Hogy mennyire ez a biblia fő témája, ki kellene keresni, hogy hányszor említi a királyságot a jó hírrel kapcsolatban, és hányszor Jézust mint megmentőt. (Az utóbbi többségbe lenne). Azonkívül kellemesebb késznek lenni arra, hogy úgy olvassuk Isten Szavát, hogy nem érzünk kényszert minden kis részlet biztos és abszolút pontos értelmezésére, vagy minden prófétai kijelentés mérvadó magyarázására (Dán 12: 4,9). Amit Pál apostol írt, még mindig igaz (1 Kor 12:12) . Sok olyan hely van a Szentírásban, melynek kijelentéseire nem lehet leszögezni egy egyedül lehetséges és helyes magyarázatot. Ha vannak másféle magyarázatok, melyek összhangban vannak a Szentírás többi részével, melyek építik a hitet, a reményt, a szeretetet, miért esnénk a szektásság csapdájába hogy keményen ragaszkodunk kizárólag az egyikhez?

Isten feltámasztotta Jézust a halálból (1 Kor 15:3,4), hogy bebizonyítsa: bízhatok benne, hogy azt fogja tenni, amit megmondott (Zsid 6:18), akármilyen sokára történik is ez meg a mi szemszögünkből. Jézuson keresztül személyes kapcsolatunk lehet Istennel, és miénk lehet a Vele való élet gazdagsága.(Ján 14:6)

Az élet egy utazás és nem haladhatunk előre, ha nem arra összpontosítunk, hova szeretnénk eljutni; ez érzelmi bizonytalansághoz és szellemi kisikláshoz vezethet. Ez nagy kihívás, de bátorítást találhatunk a haladásban, hogy legalább egy kis előrehaladást tettünk, és bizonyosságot érezhetünk afelől, hogy megtesszük a még hátralévő utat, (Példabeszédek 3:5,6, 16:9 Jeremiás 29:11) mert tudjuk, mi a célunk egy örök élet a paradicsomi földön. Bármilyenek is legyenek körülményeink, mindannyian bízhatunk az apostol ezen szavainak igazságában: Róma 8:28. Megőrizve lelkiismeretünket és igaznak maradva a mi Tanítónkhoz, Isten Fiához, nem a múlandó veszteségeken bánkódunk, hanem valódi és maradandó értékeket gyűjtünk. Ebben való bizonyosságunkban úgy érezhetünk, mint az apostol: Filippi 3: 7, 8,13,14.

Tudom, hogy a jövőmet Istenre bízhatom.(Zsid 10:35-39, Kor 4: 16-18) Az Írásban nincs biztosíték arra, hogy az út sima lesz (Luk 21:16-18), de a lélek békessége és az Isten útja melletti döntés örök biztonsága a lehető legjobb. Ő hűséges, és tudja, hogyan jutalmazza meg azokat, akik Őt keresik. Bíznom kell Benne! (Zsid 4:14-16)

Be szeretném fejezni mondandómat.

Tudom hogy nem kis árat fizetek azért, hogy hiszem: a lelkiismerettel ellentétben cselekedni sem nem biztonságos, sem nem helyes. Hogy miért? Mert mindenki a lelkiismeretével összhangban cselekszik, csak kinek-kinek más határt enged meg.

Ha a Szentírás tanúbizonysága vagy a józan ész érvei meg nem győznek engem (ugyanis önmagában csak azért mert ők azok, akik, nem hihetek emberi vezetőknek, hiszen nyilvánvaló, hogy gyakran tévedtek és ellentmondtak egymásnak), akkor az Írások köteleznek engem, és lelkiismeretemet Isten Szava tartja fogságban; és, lévén hogy a lelkiismerettel ellentétben cselekedni sem nem biztonságos, sem nem helyes, az előbbiek miatt is, Isten Szava vezesse lelkiismeretemet nem tehetek mást; csak kérem, Isten segítsen meg engem. És titeket is. Ámen.

Ha kiközösítenek:

- Bibliai alap nélkül teszik (1 Kor 5:9-13, 2 Ján 7-11) Ezek közül melyikbe férek bele? Máshol hol említi a biblia a kiközösítést?
- Elítélnél-e valakit, akit a biblia nem ítél el? (Mt 7:1,2)
- Fenyegettetnek érzi-e tőlem a gyülekezet magát? Nem tud Jehovára várni? Vagyis nem bízik benne, mert intézkedik helyette (E.F.-nél kell Rá várni?) Üldözési mániája van a szervezetnek? (Sztálin is kiirtott mindenkit, aki máshogy püsszent mint ő)
- A szervezet bizalmatlan a tagokkal, pedig Isten mindenkit a saját képére teremtett (1 Móz 1:27) lelkiismerettel, döntési képességgel, ebben is különbözünk az állatoktól. Pál megbízott testvéreiben (Vö 2 Kor 1:24, Fil 3:14, Róma 12:3,16)
- Statárium
- Konceptiós per
- Nem vagyok zavarkeltő
- Nem szítottam megosztottságot
- Paradox dolog nálunk a lelkiismereti szabadság
- Alázatos vagyok-e? És aki kirúg mert őtőle 10 %-ban különbözök az alázatos? (2 Kor 1:24) Melyikünk ismeri 100%-ban a bibliát? És ha ismerné megítélhetne-e másokat? (Ld. Fentebb)
- Talán egyformák vagyunk a tudásban? (Ld. Fentebb)
- E. Ferivel mi a helyzet?

Némely fenyegetés és /vagy kérdés után válaszolnék: Hogy hova megyek, mit teszek ezután? (Fil 3:7-9) Habár sok mindent még nem tudok, de boldog lehetek, mert az élet legfontosabb része már enyém (Ján 17:3, Zsid 9:14, ld még: ÚSZ) Mert szerintetek a szervezeten kívül nincs megmentés. Azonban mit mondott Péter Jézusnak (és nem egy emberi szervezetnek mondta ezt)? (Ján 6:68,69)